

Saqueig

Xavier Puchades

TEATRE
bromera

Premi de Teatre Palanca i Roca - Ciutat d'Alzira

(Gener 2015. Cel d'hivern.

Soroll intermitent i constant d'ones d'una platja valenciana. Saló de l'apartament més alt d'un bloc edificat il·legalment a prop de la mar. Per un costat, entra llum natural matisada pel vidre de la porta, translúcid per l'acció salina, que dona a una xicoteta terrassa. No cal que estiga decorat amb vulgars motius mariners barrejats amb un inesperat gust pel mobiliari rústic castellà importat de la Xina. Amb una cadira de rodes, una altra de potes, un vell telèfon fix i una piscina unflable de xiquets, amb poca o gens d'aigua, serà suficient.

Fa fred.)

ESCENA 1
7:47 DESDEJUNI

(ROSA, en sabatilles i bata d'anar per casa que semblen dissenyades per Àgatha Ruiz de la Prada, observa la mar assegurada a una cadira de rodes. Al terra, una tassa freda de cafè amb llet i, al costat, una columna inestable de galetes maria.)

ROSA. Tant de dolor, tant de dolor, per a què? *(Pausa.)*
M'estrenyen les sabatilles. Sent com se m'unflen els peus. Quan siguen prou grans, et xafaré.

VERO. *(Des de fora.)* Què vols? Dius alguna cosa?

ROSA. Tanta crueltat, tanta... *(Pausa.)* Quines ganes que tinc d'anar-me'n d'este món. Quines ganes! Això és el que vull... D'este món cal anar-se'n prompte! Podria haver-me'n anat tantes vegades abans... I no ho vaig fer! *(Pausa. Mira cap a la mar inquieta)* I la balena? On està la balena? *(Pausa)* On està la balena?!

VERO. *(Entra. Mira la tassa i les galetes.)* No has tocat el desdejuni.

ROSA. No hi arribe. I la balena? Fa dies que vivia en un altre món, però estava allà, a la platja. Per què no em vas baixar per veure-la de prop?

VERO. Perquè era morta.

ROSA. Ja ho sé! Una balena fora de l'aigua tres dies s'ofega. No em fa por veure cara a cara la mort. Jo només volia preguntar-li... saber... On has dit que està?

VERO. Morta, és morta. I encara que haguera estat viva, no t'hauria parlat.

ROSA. Són els animals més intel·ligents de món. Tornen al lloc on van nàixer per a morir.

VERO. Sí? És possible tornar al ventre d'una mare? Primera notícia.

(Pausa.)

ROSA. He assistit als millors còctels dels millors museus d'art contemporani. Les millors galeries d'art contemporani s'han obert al meu pas com putes famolenques amb fills. Ho sé tot sobre els animals.

VERO. Hauria d'haver-te ingressat en un zoo.

ROSA. T'ho vaig dir i no em vas fer ni cas. He viscut anys a uns metres d'un zoo. Per anar al zoo només havia d'obrir una finestra. I allà baix estaven tots, els vius i els morts. A vegades, feien la mateixa olor que la balena... No l'olores? Com és possible que no l'olores?

VERO. Perquè ja no està. Han hagut de tallar-la en trossos.

ROSA. Tinc una balena feta trossos dins les fosses nasals. Respire per ella, fora de l'aigua. Porta'm a la vora de la mar, porta'm esta nit, encara puc nadar.

VERO. Com quan vas dir-me això del forn, que volies fer una coca. No.

ROSA. Doncs dóna'm una corda.

VERO. No. *(Pausa.)* Per a què vols una corda?

ROSA. La vull. M'has preguntat si volia alguna cosa. Abans, m'ho has preguntat. Vull una corda, un corda d'eixes grosses.

VERO. Eres incapaç de pujar-te'n a una cadira. O és que penses fugir per la terrassa? Estem a trenta pisos d'altura, no tenim una corda tan llarga a casa.

ROSA. A casa? Esta no és la teua casa... Què sabràs tu el que és tindre una casa?

(Pausa.)

ROSA. De menuda, hauries d'haver jugat més a la corda. Ara, series més forta.

VERO. No necessitava jugar amb ningú. Això em va fer forta.

ROSA. Dóna'm una corda.

VERO. Vols una corda?

ROSA. En quin idioma parle? M'esforce per parlar-te en un idioma que entengues. Podria parlar-te en set idiomes diferents i no ho faig. He conversat amb tots els grans referents de l'art contemporani del món sencer, els millors, i m'entenien. 20.000 euros, 200.000 euros, 2.000.000 euros. M'entenien.

(Pausa.)

VERO. Molt bé, vols una corda? Tindràs una corda.

(Vero se'n va.)

ROSA. Tot evoluciona perfectament cap al desastre. *(Pausa.)* És un desastre, allò dels meus peus, un desastre. Jo que sempre he sigut de turmells fins, molt prompte seran les cues de dues balenes. Almenys, així podré caminar per la mar, descalça. Mai no hauríem d'haver eixit de la mar, mai.

(VERO torna amb una corda.)

VERO. Pren, la corda. *(Li la llança.)*

ROSA. Agafa-la d'un extrem.

VERO. No vaig a participar de tot això.

ROSA. Agafa-la!

VERO. *(Agafa un extrem de la corda.)* I ara?

ROSA. Allunya't una miqueta i meneja-la. Així, no... Girant-la! Que gire! Cap a la dreta!

VERO. Què estem fent?

ROSA. Vull jugar hui tot el que no vaig jugar al seu moment amb les meues filles. Salta. *(Pausa.)* Salta! Per què no saltes? Salta!

(VERO mou la corda però no salta.)

ROSA. *(Canta.)* La lluna, la pruna, vestida de dol. Son pare li pega, sa mare no vol... Salta!

VERO. *(Deté el moviment de la corda.)* Prou! Ja hem jugat prou per hui. Desdejunat.

(ROSA, sense deixar de mirar VERO, xafa amb un peu la columna de galetes i, després, dóna un colp de peu a la tassa. Es miren una estona. Fosc.)

ESCENA 2

11:23 BANY

(El mateix saló. VERO utilitza la piscina unflable, quasi sense aigua, per a netejar amb un drap humit el cos nu de ROSA. Quan es deté als pits, ROSA somriu.)

ROSA. T'agraden, eh? Estos dos encara podrien fer embogir homes i dones, de totes les edats, de totes les classes... Encara existeixen les classes socials? Pits turgents! Així els va anomenar, el molt estúpid. Em va confessar que és el primer que va pensar en veure'ls. Em va fer riure, el molt imbècil. Joves! Per què anomenar-los turgents quan simplement eren joves? Aleshores, no sabia ni el que significava *turgent*, era jove. Fregava amb força els vidres bruts d'aquell *xirringuito* sempre brut. Vaig ajupir-me un instant mentre fregava amb força i les mamelles oscil·laren com un parell d'engrundsadores buides. Sense eixe instant, tu no existiries.

VERO. Per això mai no he tingut fills, perquè mai no vaig oscil·lar els meus pits turgents quan fregava uns vidres davant un home mig begut i que em doblava en edat.

ROSA. D'ell em van sorprendre, sobretot, les seues comes, encara turgents. Sempre les va tindre fermes, potes de cavall semental. Llàstima que no li agradara ballar. Quan vaig descobrir que li feia vergonya, hauria d'haver-lo deixat anar. Però vaig pensar, ja aprendrà. Aprendrà, ja veuràs, em vaig dir. Fins aquella nit de la teua boda.

(Pausa.)

VERO. Quina boda?

ROSA. Tu no t'has casat?

VERO. Jo?

ROSA. Bé, una de les bodes de les teues germanes, té igual. El que importa és que, aquella nit, va ballar amb una altra, una amigueta de la núvia. Jove, molt jove, acabada de caure d'una engrunsadora. I ton pare no semblava que tinguera molta vergonya, al contrari, mostrava sense embuts els seus grans dots de ballarí.

VERO. Puc banyar-te sense que parles? No vull saber res més, ni sobre tu ni sobre ell.

ROSA. No m'estàs banyant. Em fregues el cos amb un drap humit i pudent. Tens por que l'aigua pugua encollir-me encara més?

VERO. No vull més ensurts en la banyera.

ROSA. Ensurts? Però si tu no em vols, només em vols morta, igual que em volia ton pare. Però jo l'estimava tant que va acabar morint ell abans.

VERO. No era mon pare.

ROSA. Eixa mania teua de pensar que vius dins d'una telenovel·la de migdia. És cert que la realitat s'assembla moltes vegades a una telenovel·la de merda, però la realitat d'uns altres, la teua, no.

VERO. Tu tampoc no eres ma mare.

ROSA. La nit que et vam engendrar, ton pare era com aquell cavall que vos vam comprar de menudes. Te'n recordes? No volia pujar al remolc per a transportar-lo i es colpejava el cap amb el marc de la porta, una vegada i una altra, rabiós, amb les celles sagnant. Li vam posar *Boxejador*, quasi es queda cec. *(Riu.)* Tota la nit a l'estable, cridant i colpejant les parets. No dormírem gens. Després, ni tu ni les teues germanes volguéreu muntar-lo, vos feia por. Ton pare sí que feia por! A mi, no. Mai no em va fer por, ell em tenia por. *(Riu.)*

(Silenci.)

ROSA. Per què em cuides si mai no m'has estimat?

VERO. Perquè no tinc una altra cosa millor a fer i perquè estàs sola.

ROSA. No. Tu estàs sola.

(Silenci.)

ROSA. T'he contat alguna vegada que jo vaig nèixer ací?

VERO. Què dius? Este apartament no deu tindre ni trenta anys.